

SERMO XXVI.

In Quadragesima I.

Hunc sermonem, in nonnullis variantem, stampaverunt Benedictini in Appendice sermon. cXLIV. Sed cum in pluribus dissentiant, et ita etiam discordent inter se codices nostri, ut varias versiones esse unius operis in alia lingua conscripti credideris, ideo operæ pretium duximus, illum rursus in lucem emittere cum omnibus manuscriptorum variantibus, ut eruditi possint illum comparare cum antea editis. In pluribus codicibus reperitur, sive Cassinensibus, sive Venetis, sive Florentinis, inter quos præcipue contulimus Cod. Cass. cviii, fol. 12, Cod. Florent. 1, Plut. xiv, fol. 118; xli, Plut. xvi, fol. 113; cxxxviii, fol. 83. et Bibl. Ædil. cod. cxxxvi, fol. 67, ubi legitur post alterum sermonem qui incipit Permotos esse vos credo, fratres charissimi, et qui legitur supra Serm. xxvi. Locus ejus cum sermone cXLIV Appendicis Benedictini cumque eodem numero in Quadragesima v.

SYNOPSIS.

I. Jejunii utilitas probatur per Moysen, et Adam. II. Per Eliam. III. Per Danielem. IV. Per Joannem Baptistam. V. Per Apostolos. VI. Et per uniuscujusque experientiam.

I. MOYSES famulus Domini (1) quadraginta diebus et quadraginta (2) noctibus in eremo jejunavit, ut legem

(1) Sic cod. cxxxviii. — (2) Sic idem cod., et cod. cxxxvi.

Dei (1) mereretur accipere. Impetraverunt jejunia quod venter saturus (2) desperabat. Denique videte, fratres (3) charissimi, quid sit inter jejunium et saturitatem; inter ventrem vacuum et pulmones epulis æstuantes (4). Moyses quia jejunavit (5), Dominum (6) vidit; et (7) populus, quia comedit et bibit, idola fabricatus est (8). Quid de Moyse loquor (9), et Israëlitica multitudine? Ipse princeps generis nostri (10), Adam, quamdiu non comedit, in Paradiso fuit; statim ut comedit, de Paradiso ejectus est. Qui in Paradiso Dei (11) virgo fuerat, ejectus de Paradiso cognovit uxorem suam. Semper enim saturitati juncta lascivia est (12) est. Vicina (13) sibi sunt (14) venter et genitalia. Pro membrorum ordine ordo vitiorum eligitur (15).

II. Elias sanctus, cui elementa famulata sunt, qui cœlum tribus annis et sex mensibus clauserat, ad cujus vocem supernum descendit incendium, cum eum Jesabel vellet occidere, et fessus sub frondosa arbore jaceret in solitudine; Angelus ad eum mittitur, et præcepit ei (16), ut sumeret (17) paululum panis et aquæ. Quadraginta enim diebus jejunus per desertum ad Sina (17) montem perreccurus erat. Numquid enim Dominus (19) omnipotens, qui

(1) Sic cod. cviii; cod. cxxxviii *legem Domini*; ita et cod. cxxxvi. — (2) Sic codd. cviii, xli et cxxxvi; cod. autem viii *saturitas*. — (3) Deest vox *fratres* in codd. viii et xli. — (4) Sic codd. viii et cxxxvi; cod. xli *pulmonem epulis æstuantem*; in cod. autem cviii deest vox *epulis*. Cod. xli male tollit *vacuum*. — (5) Cod. xli et cxxxvi, *qui jejunavit*; cod. viii, *quia jejunaverat*. — (6) Cod. viii *Deum*. — (7) Deest *et* in cod. viii. — (8) Sic codd. cviii et cxxxviii; cod. viii, *qui comederat et biberat*; cod. xli *et populus qui*; sic et cod. cxxxvi. — (9) Sic codd. xli et cxxxvi; cæteri *loquar*. — (10) Sic codd. cxxxviii et cviii; cod. xli et cod. cxxxvi, *nostri generis*; cod. viii *humani*. — (11) Deest vox *Dei* in cod. viii. — (12) Sic cod. viii et cxxxvi; cod. cviii *saturitas juncta lascivie est*; cod. xli male *saturitate*. — (13) Cod. viii *peccime incisa sunt sibi*. — (14) Sic codd. cxxxviii, xli et cxxxvi; cod. cviii male *tibi*. — (15) Sic codd. cxxxviii, cxxxvi et cviii; in cæteris deest vox *eligitur*. — (16) Deest vox *ei* in cod. cviii. — (17) Sic cod. cviii; cæteri codd. *sumat*. — (18) Cod. cviii *Sinam*. — (19) Cod. viii *Deus*.

cælum et terram fecerat, cujus universa creatura est, non poterat mulsa (1) per Angelum, aut vina transmittere, aut conditos cibos, aut marinas delicias, aut volucrum suavitates. Sed sciebat Prophetam suum non aliter posse tentationes diaboli vincere (2), nisi jejuniis erudiretur.

III. Ejecit nos, fratres (3) charissimi, de Paradiso cibus, reducat esuries. Daniel ille futurorum præsciens (4); et adventus (5) Domini et eversionis Jerusalem manifestissimus prædicator, ideo «Vir desideriorum⁴» appellatus est, quia panem desiderii non comedit, et potum concupiscentiæ non bibit. Magis enim Christum quam epulas desiderabat (6).

IV. Joannes, præcursor Domini, locustis in eremo et agresti melle nutritus est (7), non animalium carnibus, et volucrum suavitatibus. Poterat utique, juxta Jordanis fluentia (8), piscium sibi exhibere delicias. Sed penitentiam prædicaturus, doctrinam rigoris et jejunii exemplo suo magis debuit docere quam voce.

V. Cum in Evangelio quidam dæmone (9) plenus, Domino fuisset oblatu, quem purgare Apostoli nequiverunt; interrogantes audiunt (10): «Istiusmodi genus non ejicitur (11), nisi in (12) orationibus et jejuniis⁴.» Videte, fratres, quanta sit jejuniorum virtus (13), ut id valeant jejunia facere (14), quod Apostoli nequiverunt.

⁴ Dan. ix, 23 et x, 11 et 19. — ² Matth. xvii, 20.

(1) Sic cod. cviii; cod. viii *si multa vina transmittere*; codd. i et cxxxvi *multa per angelum aut vina*; sic et xli. — (2) Sic codd. cxxxviii, xli, cviii et cxxxvi; cod. viii *non aliter diaboli posse tentationes vincere*. — (3) Deest vox *fratres* in cod. viii. — (4) Sic cod. viii; cæteri codd. *consciis*. — (5) Cod. xli male *adventum*. — (6) Cod. cxxxviii *desideravit*. — (7) Sic cod. i; cæteri codd. *nutritur*, excepto cxxxvi qui habet *nutritus*. — (8) Sic codd. i, xli, cviii; cod. viii *juxta Jordanem*; cod. cxxxvi addit *stans juxta*. — (9) Sic cod. viii; cæteri codd. *dæmonio*. — (10) Cod. cxxxvi solus habet *interrogantibus ait*. — (11) Sic codd. cxxxvi, cxxxviii, xli, cviii; cod. viii *istiusmodi genus non ejici*. — (12) Sic cod. xli; deest in apud cæteros codd. — (13) Sic codd. xli, et cxxxvi; cæteri codd. *virtus jejuniorum*. — (14) Sic codd. i, xli, cviii et cxxxvi; cod. viii non habet *facere*.

VI. Dimittantur cætera (1); unusquisque se ipsum (2) consideret, quanta sit (3) orandi differentia inter vacuum ventrem et refectum (4), inter rubentem faciem et ora pallentia, inter salivam virginem et labia crapulis (5) dissoluta, inter oppressum epulis sensum, et inediæ tenuitate vigilantem. Non dico duplicata et multiplicata jejunia; non dico hebdomadas (6), sed saltem singulos dies absque ciborum luxuria transigamus (7). Cessent lavacra, vina vel deliciae (8); non quod (9) creaturam Dei judicemus esse damnandam; sed (10) qui toto anno nobis vivimus, saltem paucis diebus Deo vivere valeamus (11), adjuvante nos ipso, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen (12).

(1) Omnes codd. male *vetera*, aut *vætera*. — (2) Sic codd. xli, cxxxvi et cviii; cod. viii *se ipsum unusquisque*; cod. i *unde quisque se ipsum*. — (3) Cod. viii *orandi sit*. — (4) Codd. omnes male *refectum*; cod. i *ponit ventrem post refectum*. — (5) Cod. viii *crapula*. — (6) Sic codd. cxxxviii, xli, cviii et cxxxvi; cod. viii incipit per *non dico hebdomadas*. — (7) Cod. cxxxvi male *transigamus*. — (8) Cod. viii *carnes*; cod. cxxxvi *cesset crapula vini, vel deliciae*. — (9) Iid codd. *quo*; et deinde cod. viii *judicem*. — (10) Codd. viii et cxxxvi male *quo qui*. — (11) Codd. xli et cxxxvi *debeamus*. — (12) Sic codd. xli et cviii, hæc desunt in cæteris codd.; cod. cxxxvi non habet *adjuvante nos ipso*, sed solum *qui regnat cum Patre et Spiritu sancto Deus per omnia, etc.*; et prius legit *Domino pro Deo*.

SERMO XXVII.

In Quadragesima II,

Quomodo Christus intravit desertum.

Sermo hic, eductus ex Bibl. Ædil. cod. x, rejicitur in appendicem, tum propter codicem ipsum, tum propterea quod de pluribus loquatur, quæ sancto Augustino minime conveniunt, qualia sunt ea quæ de oculorum et genuum concordia dicuntur, necnon et de usibus Ecclesie beato Doctori posterioribus, de verbis Memento quia cinis es, de Diaconorum cantu: Humiliate capita vestra Deo, etc. Hinc locus ejus erit post sermonem Appendicis Maurinensis cXLVIII, cum numero in Quadragesima x.

SYNOPSIS.

I. Jejunium Dei quadragenarium nobis in exemplum proponitur. II. Jejunandum corpore et mente, vincendo cupiditates. III. Remedium contra superbiam. IV. Contra avaritiam. V. Contra gulam. VI. Contra luxuriam. VII. Contra iram. VIII. Contra acediam. IX. Semper orandum.

I. AUDISTIS in mane, fratres charissimi, quomodo Christus ductus a Spiritu sancto in desertum et quomodo tentatus est, quomodo tentator superatus est, et quomodo Angeli accedentes ministraverunt¹. Cum enim omnis Christi actio sit nostra instructio, ideo, fratres, attendamus quid nos docuerit. Sic enim fecit ut nos doceret; mortuus est ut

¹ Matth. iv, 1, etc.

homo viveret; sic et jejunavit ut nos erudiret. Jejunavit ergo homo Deus inter nos; jejunavit supra nos. In quadragesima enim dierum nec semel cibum gustavit: « A Domino enim factum est illud¹, » et non possumus ad illud attingere. Jejunat tamen fidelis subsequenter, ut potest. In die enim Epiphaniæ ascendit Jesus de Jordane, ut jejunaret. Ecclesia vero consecutivo tempore jejunat; tanquam caput suum sequitur de vestigio. Ait enim Jesus Petro: « Tu me sequere²; » et iterum: « Vade retro me³. » Est enim specialis causa, ut non jejunemus eo tempore quo et Christus jejunavit; quæ est enim illa causa? Nullam autem designare scio, nisi ad evitandam hæresim quorundam dicentium nos (1) baptizari debere eo tempore quo et Christus baptizatus est; et tunc accepto Spiritu sancto ad desertum fugiebant: et quoniam nemo de vita sua certus est, et multi absque baptismo moriebantur, ideo tam de baptismo, quam de jejunio ordinaverunt sancti Patres Ecclesie id quod modo servatur. Jejunare ergo, fratres, omnes debemus nisi prægnantes vel infirmantes, quibus lex jejuniorum (2) posita non est. Orare tamen omnino istidebent, ut suppleant quod adimplere non possunt. Omnes alii jejunare debent, sed non sicut ægrotus, ut valeat; non ut avarus, ut parcat; non ut fastiditus, ut appetat; non ut Pharisæus, ut appareat: non enim sic Christus vult te jejunare, sed recto et puro corde.

II. Ingrediamur ergo, fratres, sanctam quadragesimam hilariter et perseveranter; non deficiamus in tentationibus, non vincamur. Ecce Dux hodie nos confortat. Caro, locus et diabolus nos tamen valde inquietant. Tamen perseverate, fratres, ut finem optimum comprehendatis. Finem tamen bonum vel principium habere non poteritis, nisi et (3) vestes deponatis. Quæ sunt istæ vestes, quas deponere debemus, si bonum principium, bonum medium et bonum

¹ Psal. cxvii, 23. — ² Joan. xxi, 22. — ³ Marc. viii, 33.

(1) Deest nos in cod. — (2) Cod. jejuniorum. — (3) Id. ut.

finem habere cupimus, nisi superbia, avaritia, luxuria, gula, invidia, ira et acedia (1)? Ista sunt indumenta nostra; isti sunt hostes, de quibus ait Propheta: « Per viam » veniunt ad te hostes tui¹, » et per virtutes fugient a te, quia per solam voluntatem propriam omnia vitia veniunt ad nos, sed per virtutes expelluntur septem vitia: ergo, o homo, ne amplius dormias, sed festina septem expellere inimicos. Quid vero ad hoc requiritur? Sola voluntas cum opere. Tolle propriam voluntatem hominis, et non erit peccatum, nec erit gehenna, quam abjiciendam pro communi utilitate Christus declaravit (2) in semetipso, cum suam propriam voluntatem, licet bonam, pro communi postposuit dicens: « Pater, si fieri potest, transeat a me » calix iste². » Ejus enim propria voluntas erat, ne moretur. Non enim hoc volebat Pater, non Angelus reparandus, non homo redimendus. Erat enim alia voluntas, sed communis, ut scilicet moretur. Hoc volebat Trinitas, hoc rationalis creatura, hoc etiam ipse. Prior erat bona, sed fieri voluit communem, et dixit: « Non sicut ego volo, » sed sicut tu³. » Per hanc solam peccamus, per hanc etiam meremur; quæ ita (3) audax est et impudens, ut in suum armetur auctorem. Vellet enim ipsa (4) impunitatem suorum criminum habere; ergo vellet Deum injustum et sui similem esse; ergo vellet non esse Deum; ergo prædicta vitia ad nos veniunt, et gravissimi hostes sunt. Superbia enim aufert homini Deum, luxuria seipsum, avaritia proximum; gula vorat hominem (5), invidia comburit, ira flagellat, acedia ligat. Isti sunt hostes qui nos aggrediuntur; isti sunt inimici nostri mortales, qui nos vivere non permittunt; isti sunt divitum et pauperum amatores, bonorum et sacerdotum destructores.

III. Hos autem hostes, fratres charissimi, alma mater

¹ Nahum 11, 13. — ² Matth. xxvi, 39. — ³ Ibid.

(1) Cod. *accidia*, et sic deinceps. — (2) Id. *declamavit*. — (3) Id. *etiam*, et deinde *imprudens*. — (4) Id. *ipsius*. — (5) Id. *voratorem*.

Ecclesia a filiis suis in his sanctis diebus expellere studet, incipiens conculcare superbiam per veram humilitatem, dum ait: Memento, homo, quia « Cinis es, et in cinerem » reverteris¹; » quasi ecce in ingressu certaminis dico tibi: Quid superbis? aspice quod terra es et cinis. Quid est caro, nisi caro? Induatur ergo caro tua purpura, auro et serico (1), non tamen est nisi caro. Hinc (2) etiam in fine istarum dierum Dominus ostendit opus celeberrimum sanctæ humilitatis, dum in cœna pedes Discipulorum lavit²; nec incongrue hoc fieri voluit Dominus, ut primo die et ultimo virtus humilitatis ostendatur, quia vitium superbiæ primum et ultimum est: primum enim fuit recedentibus a Deo, et ultimum accedentibus ad Deum; ipsa enim humilitas caput omnium virtutum est et principium, sine qua nemo potest ad vitam intrare. Ideo attendite, fratres, ut eam primo astringatis, et ipsam usque ad cœnam Domini teneatis. Sed tunc in cœna Domini, ad cœnam sacramenti vocabimur, et tunc « Reddet unicuique secundum opera sua³. »

IV. Contra etiam avaritiam alma mater Ecclesia medicinam nobis paravit, ut extendas manus ad pauperes, exemplum tibi copiosum demonstrans de mendico Lazaro et divite, de Martha et Maria, quomodo Christum et Apostolos pavit (3); tunc Maria caput Christi perunxit, et Lazarus resuscitatus interfuit. Sic et nos facere debemus, ut (4) deposita omni avaritia, pauperes pascamus, et Domini caput oratione et jejunio perungamus. Hoc enim Deo summe placet; hoc summe operari affectat; hoc magis sibi placet, quam illa cœna (5), qua reffectus erat in proprio corpore; magis enim diligit suos, quam corpus proprium, quod de Virgine traxit; illud enim verberibus, plagis et morti exposuit, ut nobis incolumitatem servaret. Ecce ergo quam efficax medicina in his sanctis diebus nobis apponitur, fratres charissimi.

¹ Gen. 11, 19. — ² Joan. xiii, 5, etc. — ³ Rom. 11, 6.

(1) Cod. *serico*. — (2) Id. *hoc*. — (3) Forte *paverunt*. — (4) Cod. *quia*. — (5) Deest in cod. vox *cœna*.

V. Contra etiam gulam nobis medicina (1) apponitur, exemplum Salvatoris ponendo, ut audistis, quia jejunavit quadraginta diebus et quadraginta noctibus. Medicina etiam modo apposita est major solito. Consuevimus enim in diebus, quibus non jejunamus, officium missæ inter horam primæ, et tertiæ, et sextæ celebrare, ut ea hora, qua Christum credimus immolatum, eadem hora corpus ejus conficiatur (2) in altari; sed tempore jejuniorum (3) post sextam ordinavimus differre missarum officium, et usque post nonam protrahitur (4), ut intelligas quod non hora tertiarum cœnare debeas, tanquam timens dolorem stomachi vel capitis vacuitatem; nam valde etiam indignum est, ut prius ventrem quam mentem pascas. Nullus ergo prandere debet, sive jejunet, sive non, nec etiam bibere, sive puer, sive senex, sive vidua, sive nupta, ante missarum officium completum. Quo (5) tamen de vobis non bene ædificor, fratres; nam ille laudatur, ille prædicatur beatus qui prius in mane tabernas visitare potest. O quam dolorosum (6) est hoc mihi, fratres mei, de quibus vobis omnibus redditurus sum rationem. Quomodo ergo exaudiri creditis a Deo, qui plus amatis vinum quam Deum? Nam ibi figitur tota mens, ubi est amoris perversitas. Nolite ergo, fratres mei, inebriari vino¹; ebrius enim quid aliud est quam peccatorum servus, diaboli domus, amicus falsitatis, cujus vita brutalis et irrationalis est? Numquid recto consilio, numquid mente sana, numquid recto judicio, vino sæpe repleti, judicare vel discernere possunt? Absit omnino; nec mirum, fratres, quia ebrietas est blandus dæmon, dulce venenum, suave peccatum. Numquid a vestra memoria jam recessit, quod tempore nostro Hipponiæ adolescens quidam fecit (7), qui ebrietate propulsus (8) ma-

¹ Ephes. v, 18.

(1) Cod. *medicinam*, nisi, quod melius se haberet, legas *medicinam apponit Ecclesia*. — (2) Cod. *conficitur*. — (3) Id. *jejuniorum*. — (4) Id. *protrahatur*. — (5) Id. *quod*. — (6) Id. *dolosum*. — (7) Id. *fuit*. — (8) Id. *perpessus*.

trem prægnantem oppressit, sororem violavit, et patrem, quem valde ante timebat, occidere pertentavit? Ecce quid facit ebrietas; quam Dominum volentem (1) extinguere, hodie desertum intrasse audivimus, ubi non tantum vinum, sed nec herbarum amœnitas videri poterat.

VI. Contra etiam luxuriam introducitur altera fertilis medicina, exemplum tibi apponens de illo qui luxuriose vivendo, omnia bona consumpsit⁴. Interponitur etiam velum in Ecclesia inter psallentes et populum, ut lasciviam non tantum cordis, sed etiam oculorum tollamus. Per fenestras enim oculorum mors luxuriæ crebrius (2) solet intrare; quod bene cognovit ille Epicurus, qui gulam refrænare contendens, luxuriam valde despiciens, primo oculos erui sibi fecit, et eunuchus et cæcus deinde permansit; et dum sibi postmodum peteretur quis (3) esset, ait: «Vile sperma, vas stercoreum et esca vermium.» Qui etiam, dum centenarius annorum audiret (4) filium sexagenarium luxuriari, tanquam destructorem philosophiæ et bonorum morum extra suam congregationem abjici (5) fecit, nihilque de suo illi (6) relinquens, filius tanquam pauper a patre relictus est. Isti enim Epicuri nominati sunt, quia suam felicitatem in ventrem ponentes, dicebant (7) Deum in alia vita præparaturum fore (8) cete grandia, scilicet pisces hominibus quos (9) in principio creationis rerum produxerat, et se comesturos dicebant in alia vita tales pisces, et sic in præsentī et in futuro dicebant eorum felicitatem esse in ventre, et tamen luxuriam oderant in eorum lege, et super omnia eam abominabantur. Quod forte (9) valde

¹ Luc. xv, 1, etc.

(1) Cod. *Dominus volens*. — (2) Id. *crebilis*. — (3) Id. *quid*. — (4) Id. *centenarium... audiens*. Vox *annorum* videtur abundare; sorte legendum *centum natus annos audiret*. — (5) Id. *abjeci*. — (6) Id. *sibi pro illi more solito*; apud quem non legitur *que*. Phrasī aliunde vitiosa. — (7) Id. *dicebat*. — (8) Id. *tum*. — (9) Id. *qui*; pronomen *quos* videtur respicere ad *pisces*, non ad vocem *hominibus*. — (10) Sic cod.; quæ vox poni videtur pro *fortuitum, dubium*.

eis, ut bene comederent, et caste viverent, quodammodo esse puto.

VII. Contra iram hodie apponitur medicina patientiæ, quia audivit Dominus in deserto: «Omnia tibi dabo, si » cadens adoraveris me¹. » O quam perniciosæ sunt hæc verba, fratres, ut creatura petat a Creatore adorari, quod ipsi soli Deo competit. Hoc ideo, fratres, attendite Salvatorem Pontificem nostrum hodie «Tentatum per omnia²;» nam nihil facilius frangit iram, quam aspicere Salvatoris nostri vitam, et mitigat (1) eum qui passus est injuriam, quam genuflexio: ipse enim actus genuflexionis est tantæ perfectionis, quod (2) non solum homines placat ad pietatem, sed etiam et leones ad lacrymas inducit. Naturalis quippe oculorum et genuum est quædam affinitas, quia, ut asserunt qui de naturis rerum agunt, pueri in utero matris oculis superpositis genua flexa sunt (3). Flexis vero genibus naturaliter oculi prorumpuntur ad lacrymas, tanquam collactaneis (4) suis naturali correspondentibus affectione. Attende etiam, quod adversus invidiam etiam paratam medicinam videmus. In fine enim missæ aspice capitis inclinationem et vocem diaconi vel sacerdotis dicentis: «Humiliate capita vestra Deo;» ac si dicatur nobis: Humiliate oculos corporis et mentis, ne videatis unde delectamini (5), vel ne tanquam invidi tristimini, unde pereatis.

VIII. Similiter et contra acediam medicinam habemus. Est enim acedia sæculi tristitia, quando damno (6) rerum vel molestia corporum sic afficimur, ut etiam tædeat nos orare vel legere; quod valde cavendum est, ne acedia inebriemur. Ipsa enim est desperationis soror propinquior,

¹ Matth. iv, 9. — ² Hebr. iv, 15.

(1) Deest vox *mitigat* in cod., quam opinando addidimus. Credo hic aliquam intermediam deesse sententiam. — (2) Forte *ut... placet... inducat*. — (3) Sic corrigere conati sumus. Cod. absque sensu *puer in utero matris oculis superpositis genua dixerunt*. — (4) Cod. *collectaneis*. — (5) Id. *delectas*. — (6) Id. *damnum*.

pro qua fugienda ipsa mater Ecclesia rogat, et mandat ut jejunando eleemosynas faciamus, et cum hoc indulgentias Ecclesiarum sollicitè acquiramus (1), et acquisitis, Christum sequi et imitari optime mereamur.

IX. Orandum enim semper est, sicupimus exaudiri: est enim oratio avis velocissima, quæ etiam proprium cælum penetrat, et attingit, et volat usque ad pedes Domini, nec ab eo recedit quousque exaudita fuerit. Oremus ergo singuli, oremus et universi. Orare docere debetis pueros, filios et puellas, et quid orare, et quid in oratione petere debeant (2). Oremus et nos universi, ut mundati per abstinentiam jejuniorum digne accedamus ad mysterium Angelorum, ut tandem trahat nos ad consortium piorum (3) Jesus Christus Dominus noster. Amen.

SERMO XXVIII.

In Quadragesima III.

Educitur hic sermo ex Bibl. Ædil., cod. x, de quo supra. Sequens, quem stampis non submittimus, quia jam in lucem emissus est, a Combesio tribuitur sancto Leoni, sed perperam, ut videtur, unde in editionem Quesnelli rejectus est. Sit iste post sermonem præcedentem cum numero in Quadragesima XI.

SYNOPSIS.

I. Omnia tempore quadragesimæ reviviscunt, quod debemus imitari. II. Christi exemplum non necessitate jejunantis. III. Iracundiæ et irati effigies. IV. Epilogus.

(1) Cod. *acquiras*, et prius *facias*. — (2) Id. *debet*. — (3) Id. *primorum*.